

▶ 19 Enero, 2015

CRÍTICA DE MÚSICA CLÀSSICA

La superfície

**Orquestra Simón Bolívar /
Orfeó Català**
Gustavo Dudamel, director
Lloc i data: Palau de la Música
(16 i 17/1/2015)

JORGE DE PERSIA

Escotar aquesta orquestra Simón Bolívar deixa molt bones sensa-

cions, però no eximeix de contradiccions. Hi ha diversos paràmetres de reflexió. Inqüestionable la vàlua del sistema d'orquestres que ha fet seu Veneçuela; és una via per a la inserció de molts joves i dona com a resultat aquesta orquestra de molta qualitat, que toca amb una intensitat poques vegades vista. També a València hi ha un sistema de bandes del qual es parla molt poc. Així doncs, tot aquest vessant

social i educatiu mereix aplaudiment. Potser no el de Palau 100, ja que per ell passen orquestres d'un altre nivell, encara que el ple total ho avaluï. I a Palau 100 cal parlar del vessant interpretatiu; per a la qual cosa s'hi va sumar una de les batutes joves de més projecció internacional, el molt talentós Dudamel, que té darrere un important suport discogràfic. Els dos programes –perdó per l'espai tan reduït– valen per apreciar la qualitat i l'interès d'una feina des de la perspectiva del jove director. I en aquest sentit resulta clar que és igual el tipus

d'orquestra amb qui toca. És un director eloqüent, de gest molt precís i atractiu que els primers faristols segueixen amb fidelitat, afí a algunes estètiques que alludeixen a l'expressivitat intensa, a la massa orquestral, de la qual extreu color i claredat. El seu terreny sembla ser el romanticisme tardà i per això va interpretar fragments de *L'ocàs dels déus* de Wagner, en els quals va col·laborar l'Orfeó Català, i una obra magna del simfonisme com *la 5a de Mahler* en la qual hi va haver esclats de bones idees. La corda va sonar compacta, amb una cuidada

feina de tensió/distensió a Mahler, encara que sense aprofundir en matisos i amb tendència al gran so, al qual es van afegir bons solistes de metalls i fustes. El punt negre del programa va ser la *5a de Beethoven*, on en síntesi –al marge de caos com la transició al final– hi va haver in-consequència estilística (volum no és igual a intensitat, el fraseig exigeix llibertat però en fèrria unitat), i això és una mostra que el talent és una bona base, però s'ha de conrear la profunditat. Ah, i benvinguda l'obra de l'asturià Orbón; aquí se l'ha oblidat. ●